

جلوگیری از اخراج درگرو تصرف قدرتمند کارخانه است

کمیتة هماهنگی

سه شنبه ۲۵ فروردین ۱۳۸۸

کارخانه « شیرآرا » شعبه ای از شرکت بزرگ لبنیات سازی « شیر پاک » است. این کارخانه در سنج قرار دارد و ۱۳۰ کارگر را استثمار می کند. سرمایه داران شرکت در روزهای آخر اسفند ۷ کارگر را اخراج کردند. این کارگران هر کدام از ۲ تا ۱۴ سال در این شرکت کار کرده و استثمار شده اند. کارگران اخراجی به جنایت کارفرما اعتراض نمودند و شکایت نامه ای تسلیم اداره کار دولت سرمایه داری کردند. « هیأت تشخیص » یا به بیان دقیق تر « هیأت تشخیص مصالح سرمایه داران و سود سرمایه » در اداره کار، شکایت کارگران را به سوژه ای برای پر کردن اوقات اشتغال خود و اجرای اوامر مطاع سرمایه تبدیل کرد. اعضای این هیات در نشست خویش کشف کردند که حق با سرمایه داران است و اخراج کارگران طبق نص صریح قانون کار انجام گرفته است. سرمایه دار کارخانه که از هیأت تشخیص و تمامی نهادهای دولتی بسیار بیشتر به قوانین سرمایه آشنایی دارد اعلام کرده است که در روزهای آینده ۵۰ کارگر دیگر را نیز اخراج خواهد کرد. کارگران اخراجی قصد دارند این بار به جای هیأت تشخیص به « هیأت حل اختلاف » شکایت کنند. این که چرا کارگران چنین می کنند بسیار روشن و مفهوم است. ما بارها توضیح داده و تشریح کرده ایم که کارگران مادام که فاقد قدرت و شرایط لازم برای اعمال قدرت مؤثر علیه سرمایه هستند به هر خس و خاشاکی چنگ می اندازند. اما آنان باید بدانند که رجوع به هیأت حل اختلاف و تشخیص و مانند این ها و به طور کلی نوشتن عریضه به نهادهای دولتی سرمایه صرفاً وقت هدر دادن، امکانات مبارزه را ضایع کردن، فرصت دادن به سرمایه داران، خود را فرسودن و بالاخره پیمودن گام به گام راه شکست است. حداکثر کاری که این هیات حل اختلاف ممکن است بکند صدور رای بازگشت کارگران به کار است که در این صورت کارفرما می تواند آن را قبول نکند و به « دیوان عدالت اداری » شکایت کند. این بازی در این دیوان نیز تکرار می شود و براساس تجربه بسیاری از کارگران اخراجی حداکثر نتیجه ای که در این دیوان ممکن است برای کارگران به دست آید این است که به کارفرما گفته می شود که رضایت کارگران اخراجی را جلب کند و حق سنوات بیشتری به آنان بدهد. به ندرت پیش آمده که این دیوان کارفرما را ملزم به بازگرداندن کارگران به سر کار کند. در این حالات نادر نیز کارفرما زیر بار اجرای رای دیوان نرفته و اعلام ناتوانی کرده است. بنابراین حداکثر نتیجه ای که کارگر اخراجی ممکن است از این شکایت بازی ها به دست آورد گرفتن پول بیشتری از کارفرما است (که در شرایط تورم سرسام آور کنونی به سرعت دود هوا می شود و از دست می رود) و به هر حال مجبور است اخراج و از دست دادن کار خویش را بپذیرد. به عبارت دیگر، کارگر اخراجی در ازای این پول بیشتر که تازه بعد از سال ها دوندگی و رفت و آمد در راهروهای دیوان سالاری سرمایه و آن هم فقط برای معدودی از کارگران اخراجی ممکن است حاصل شود به هر حال کار خود را از دست می دهد. این چیزی نیست که ما از خود بسازیم. هر کارگری چشمش را باز کند و به اطراف خود نظر اندازد می تواند صحت این گفته ما را ببیند. در طول همین چند سال هزاران نفر از همزنجیران ما درگیر همین بازی شکایت نویسی بوده اند. اخبار این شکایت نویسی ها هم مرتب در

برخی جراید و سایت های اینترنتی انتشار یافته است. اما به ندرت کسی در روزنامه ای یا سایتی خوانده است که از این هزاران کارگر حتی چند نفر به سرکار بازگشته باشند به طوری که امنیت شغلی شان واقعا تضمین شده و کارفرما شمشیر اخراج را از روی سر آنان برداشته باشد.

ما بارها گفته ایم و همواره خواهیم گفت که برای جلوگیری از اخراج باید اعمال قدرت کرد. باید کارخانه را به تصرف درآورد و کارفرما را از کارخانه اخراج کرد. قدرت سرمایه برای اخراج کارگران را فقط با قدرت متحد و متشکل و شورایی و ضدسرمایه داری می توان پاسخ داد و خنثی ساخت. اکنون نیز پیام ما به همزنجیران خویش در شرکت شیرآرا این است که پیش از آن که کارفرما ۵۰ نفر دیگر از آنان را اخراج کند و به سرنوشت این ۷ کارگر اخراجی دچار سازد کارخانه را تصرف کنند، شورای خود را تشکیل دهند، به سوی همسرنوشتان خود در پاریس، نساجی سنندج، شاهو، غرب بافت و کارگران همه کارخانه های کردستان و سپس سراسر ایران دست کمک دراز کنند، وسوسه راه حل های بی ثمر و فرساینده دیگر را از سر خود خارج سازند، در وسیع ترین سطح ممکن خود را به صورت سراسری و شورایی و ضدسرمایه داری سازمان دهند و برای جلوگیری از اخراج کارگران جنبش تصرف کارخانه های در معرض تعطیل را در سراسر ایران برپا دارند. شکایت به هیأت های تشخیص و حل اختلاف و دیوان عدالت اداری را هم برای سندیکالیست ها و همه فرمیست های چپ و راست بگذارند. یک بار دیگر تأکید می کنیم که قدرت سرمایه را فقط با قدرت کارگری می توان پاسخ داد و قدرت کارگری نیز فقط و فقط در سازمانیابی شورایی و سراسری و ضدسرمایه داری آحاد کارگران متجلی می شود.

منبع: اتحادیه آزاد کارگران ایران

برای جلوگیری از اخراج، کارخانه های در معرض تعطیل را به تصرف خود درآوریم!

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

۲۵ فروردین ۱۳۸۸

www.hamaahangi.com

khbitkzs@gmail.com